

Kemencesalja

Politikai, társadalmi
és közgazdasági hetilap

Felolvasó szerkesztő: **HORVÁTH LAJOS**

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Céldömök, Szabolcsmegyei 2.

Történelmi hullámverés.

A tenger mindig gyönyörködött az emberben. Őja szélcsend van tükör-sima a felszíne és a magasságos ég kéklő kárpitját tükrözteti vissza. Nincs megnyugtatóbb látvány a végtelen vizek zavartalan nyugalmánál. De még lenyűgözőbb a tenger akkor, ha a szélvihar megzavarja nyugalmát. Ilyenkor feltarajosodnak hullámok és zúgó morajlással humpolyognak a partok felé, mintha bosszút akarnának állni minden és mindenkin. Félelmetes és az emberek szemében értelmetlen játékot űznek ilyenkor a hullámok egymással. Egyik hullám a másik után dühöngve csap a part felé, hogy azután szinté porrá zúzódnak hulljon vissza a közös hullámsírbá. Akár csendes a tenger, akár viharos, sohasem unalmas az ember előtt.

Az emberi élet eseményei is sokszor hasonlítanak a nagy vizek játékához. Egyszer csendben peregnek az évek minden különböző zavaró körülmény nélkül, mások pedig förtégek és viharok kavargják össze az élet eseményeit. Akár béke honol a földön, akár háborúk szele súvít, az élet mindig magán viseli az örök emberi bélyeget. Annira feltűnő jellemző sajátosság ez, hogy az oknyomozó történétírók atyja, Thukydides már Kr. sz. előtt az V. században tételeként hangoztatta, hogy az emberi élet eseményei évszázadok múlva ugyanúgy vagy hasonló módon fognak megismélni. Ha igaz az ókori legkiválóbb görög történétírónak ez a megállapítása, akkor valóban úgy kell forgatnunk a történelem lapjait, hogy előre tanuljunk a régmúlt eseményeiből.

Magyar vonatkozásban az évszázadok gyűrűzése az idén egy szomorú, de nagyon tanulságos eseményt hoz felszínre. Kilencszáz esztendő eseményei zúgtak már el az idő partalan Óceánján azóta, hogy gyászos véget ért Aba Sámuel, az első magyar trónbitorló király. Úgy érezzük, hogy meg kell emlékeznünk az ő halálának 900. évfordulójáról. Eléltének meddő küzdelme ugyanis főbbször vont már hasonló hullámverést a magyar történelemben, egyénisége és cselekvésmódja pedig sokszor megmutatkozik a magyar életben.

Aba Sámuel nádorispán sógora és legbizalmasabb embere volt Szent István királynak. Szent István halála után részben az Árpád-ivadékok mellőzésének, részben pedig az

özvegy Gizella királyné javainak visszaszerzésének ürügyével szembe fordult királyi sógorának végső akaratával: kijelölt utódát elűzte és engesztelhetetlen enfe került régi barátaival. Jogcíme nem volt az uralkodásra, hanem csak személyes barátai erőszakolták ki királlyá választását. Háromévig tartó uralkodása alatt vért, veret, büntetést, halált hozott és — a krónikás megjegyzése szerint — „kegyetlenül dühöngött a magyarok ellen”, míg 1044. július 5-én a győrmezei Ménfő mellett elvesztett csata nem pecsételte sorsát.

A történelem hullámverése sokszor felkavarja a magyar életben az oklatan nagyravagyást és a féltelen

szenvedélyt, amelynek következtében kegyetlenül dühöng magyar a magyar ellen. Aba Sámuel halálának kilenc-évszázados fordulója figyelmeztessen minden igazán magyarul érző embert arra, hogy kerüljük az ilyet nagyravagyásnak minden olyan rut megnyilatkozását, amely gyűlöletet szít magyar emberek között. Most a Beszkeideknél és a Tatár hágónál rohamoz az ellen-ség. Végzetes dolog lenne, ha ezekben a súlyos időkben nem értenénk meg a történelem hullámverését és abasámueli lelkülettel kegyetlenül dühöngene magyar a magyar ellen. (dnv.)

meg, hogy a munkástömegeket különféle politikai pártok a munkásszervezeteken keresztül próbálják a napi politika sekélyes és nem

Mindnyájan emlékszünk még arra, amikor egyes szocdem és kommunista munkásszervezetek néhány véresszájú agitátor — legtöbbször zsidó — politikai érvényesülésének ugródeszkáivá váltak, anélkül, hogy a magyar munkástömegeknek ebből a legcsekélyebb hasznuk lett volna. Természetes azonban, hogy a filatom csak az új szervezeten belüli érvényesülhet, s azon kívül minden munkás szabadon élhet politikai jogaival.

A rendelet egyébként, mint azt Szász Lajos iparügyi miniszter nyilatkozatában kifejezte: „nagy lépést jelent nemzetgazdasági életünk és népiadalmunk önkormányzati alapon való megszervezése irányában, azzal a végső-céllal, hogy a gazdasági élet igazgatását a nemzetgazdaság autonóm szervei végezzék és az állam csak a legfelsőbb irányítás, valamint az összhangbáhozatal feladatát látja el, amivel a nemzet összes egyéni kezdeményező erejének mozgósításán kívül a túllétező állami adminisztráció könnyítését és ezzel az igazgatás gyorsítását és hatáskörökének megjavítását is elérjük. Ennek a fejlődésnek a rendelet egyik legfontosabb láncszeme, mert az új, egyetemes munkásszervezet révén a magyar életnek eddig nem értékelt hatalmas tényezőjét intézményesen beilleszti a magyar élet kereteibe, ahol munkásságunk az őt megillető fontos helyen gyümölcsözteszetheti mérhetetlen energiáját és már a múltban is sokszor megnyilvánult kitűnő képességeit, öserejű tehetőségét a saját, a családja és az egész nemzeti közösség javára, a hazá üdvére.

Egy hatalmas új szervezet a magyar ipari munkások részére.

A hivatalos lap egyik legutóbbi száma rendeletet közöl, amely egy-séges szervezet létesítését írja elő a magyar iparban dolgozó szellemi és testi munkások részére. A Magyar Ipari Munkások Országos Szövetségének elnevezéssel megalakuló szervezet célja a magyar ipari munkások nemzeti és keresztény szellemben való összefogása jogos érdekeik megvédése érdekében. A Budapest-től felállítandó központot kívül a helyi körzetekben az ipari munkások részére helyi egyesületeket kell alakítani. A szervezet politikai működését nem fejthet ki, azonban a munkásokat politikai jogaik gyakorlásában nem korlátozhatja — a szervezeten kívül. Az új szervezetben a tagság kötelező. A rendelet hatálybalépésével a jelenleg működő munkásszervezetek a Magyar Ipari Munkások Országos Szövetségének tagjaivá válnak, azonban működésüket egyelőre folytathatják.

Ennyi a száraz tény. Ha azonban egy kicsit mélyebben nézünk a rendelet száraz paragrafusai mögé, joggal megállapíthatjuk, hogy ezen rendelet az ország egyik leghatalmasabb szervezetét van hivatva életre hívni. Egy olyan munkásszervezet, amelynek nemcsak a testi munkások a tagjai, hanem mindenki, aki az iparban bérért akár teszi, akár szellemi munkát végez. Vagyis egyenlő jogú tag lesz az új hatalmas szervezetben a segédmunkás ép úgy, mint a cégvezető, vagy igazgató. Ezen körülményt

annyival is inkább örömmel kell üdvözölnünk, mert ez is egy lépést jelent annak a beláthatatlan választófalnak megszüntetése felé, amely olyan élesen elválasztotta eddig a tesli és szellemi munkások tömegeit. Az együttműködés — aztán szükségserűen kell, hogy rádöbbenése mindkét táborba tartozó munkásságot, hogy a természetes szemponijából egyik sem nélkülözhető, s mindkét félnek szüksége van a másik fél segítségére, munkájára. Ha pedig ez bekövetkezik, s a munkásság két hatalmas táborban egymásra találva, egymás kezét szorosan markolva szolgálja az általános munkásérdekeket, az eredmény nem maradhat el.

A másik nagy lépés, amelyet a rendelet jelent: megszűnteti a munkásság kiszolgáltatottságát a nagytökevel szemben, mert mindenütt és mindenkor egységesen tud vele szemben fellépni, ha érdekei megvédése úgy kívánja. Valjuk be magyar becsületességgel, hogy az eddigi munkásszervezetek hiányával voltak ennek a munkás szemponijából oly fontos egységnek, s ha itt-ott tudtak is valamely eredményt elérni, az az egyetemes munkásság szemponijából igen csekélynek mondható. A régi munkásszervezetek legtöbbszörre politikai alapon voltak szervezve, s így nemcsak az erősebb töke, de egymás ellen is hadakoztak, sőt nem egyszer késhegyig menő harcot vívtak. Az új szervezet eleve kizárja kebeléből a politikát, s nem engedi

A kommunizmus és a katolikus felfogás összeegyeztethetetlen.

A Vatikán lapja a közelmúltban cikket közölt Mariano Cordovani tollából. „Katolikus kommunista” cikkében rámutat arra, hogy a megszállt Olaszországban a megszállók részéről „katolikus kommunista pártot” hívtak életre, mely fiatalokból alakult. E párt tagjai állítólag szociális reformra törekednek, ugyanakkor azonban katolikusok akarnak maradni. „A katolikus dogmának megvan a maga erkölcsé” — írja Cordovani. — „A katolikus erkölcs-tant a kommunizmus háttérbe szorítaná. Ha ezek a csoportok nem változtatják meg magatartásukat, kockára teszik katolikus hitüket.”

